

Arrest

nr. 184 707 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 oktober 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 177 954 van 18 november 2016, uitgesproken in uiterst dringende noodzakelijkheid.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend door de verzoekende partij op 1 december 2016.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 11 juli 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 24 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.07.2016 werd ingediend door :

A., K. (R.R.: ...)

nationaliteit: Marokko

geboren te Z. N. op 27.07.1989

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene haalt aan dat zij alhier samenwoont met de heer A. N. S., dat zij sedert lange tijd een relatie zouden hebben en dat zij gehuwd zijn in 2011. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat betrokkene op 29 juni 2011 te Nador (Marokko) is gehuwd met de heer A.N.S. maar dat dit huwelijk niet erkend werd door de Belgische autoriteiten. Bij vonnis gewezen en uitgesproken op 20.02.2013 is namelijk beslist dat het huwelijk in strijd is met de openbare orde en aldus werd het huwelijk niet erkend. Naar Belgisch recht is betrokkene aldus niet gehuwd. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Betrokkene haalt aan dat zij een relatie heeft met de heer A. N. S. Ter staving legt zij hiervan de volgende stukken voor: foto's, paspoort mijnheer waaruit reizen naar Marokko blijken, bewijzen contacten tussen mijnheer en mevrouw sedert juni 2014 en bewijzen overmaken geld. Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Betrokkene haalt aan dat haar partner een medische problematiek heeft, dat zijn prognoses somber zijn, dat mijnheer chemotherapie krijgt en dat zij zich ontfemt over mijnheer. Betrokkene haalt in deze context nog aan dat omwille van de ernst van de aandoening van mijnheer er een absolute noodzaak is tot adequate mantelzorg en begeleiding door zijn echtgenote en familie. Dit wordt gestaafd door doktersattesten. Niettegenstaande wij deze situatie ten zeerste betreuen, dienen wij op te merken dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont namelijk niet aan dat haar partner geen beroep zou kunnen doen op diverse diensten die thuisverpleging en thuiszorg aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België. Betrokkene toont tevens niet aan dat haar partner geen beroep zou kunnen doen op andere familie en/of vrienden en/of kennissen. Het is aan betrokkene om aan te

tonen dat er geen andere mogelijkheden zijn. De aanvraag kan aldus in het land van herkomst gebeuren. Verder haalt betrokkene aan dat het zeer moeilijk zou zijn om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst en dat van mijnheer niet kan verwacht worden dat hij zou moeten verhuizen naar Marokko. Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar mijnheer op geen enkele wijze hiertoe verplicht wordt. Betrokkene dient zich in regel te stellen met de Vreemdelingenwetgeving en zij dient hiertoe de nodige stappen te ondernemen. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Betrokkene haalt aan dat zij zich steeds goed gedragen zou hebben en dat zij nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid gepleegd zou hebben. Er dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Betrokkene haalt aan dat zij geen enkele uitweg meer zou hebben indien zij niet meer in België zou kunnen verblijven. Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar zij geen enkel bewijs kan voorleggen die deze bewering ondersteunt. Bovendien merken wij op dat betrokkene tot begin 2016 in Marokko verbleef. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat zij zich volledig geïntegreerd zou hebben, dat zij werkwilbig zou zijn, dat zij zou wensen te voorzien in haar eigen levensonderhoud, dat zij gekend zou zijn als een vriendelijk, beleefd en correct persoon, dat zij duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat zij alhier sociale banden gecreëerd zou hebben en dat zij aldus heel veel moeite zou doen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 24 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

"Mevrouw,

Naam, voornaam: A., K.

geboortedatum: 27.07.1989

geboorteplaats: Z. N.

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum en paspoort."

Op 17 november 2016 dient de verzoekende partij bij faxbericht een verzoekschrift in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de nietigverklaring en bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van voormelde beslissingen. Bij arrest van 18 november 2016 met nummer 177 954 wijst de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af gelet op de omstandigheden die de zaak kenmerken niet aannemelijk wordt gemaakt waarom een gewone schorsingsprocedure, gericht tegen de bestreden beslissingen, te laat zou komen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. In het middel zelf voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het EVRM.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“a) Regularisatie

Op 11.07.2016 werd de regularisatieaanvraag van verzoekster ingediend.

Uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat dienst vreemdelingenzaken de relatie van verzoekster met mijnheer A. N. S. [...] niet betwist doch dat zij van mening zijn dat deze relatie geen beletsel vormt voor mevrouw om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen en dat door de tijdelijke scheiding er geen inbreuk is op artikel 8 van het EVRM.

Op 12.10.2016 werden bijkomende documenten overgemaakt aan dienst vreemdelingenzaken gelet op de ernstige verslechterde medische situatie van verzoekster haar partner. In het begeleidend schrijven werd het volgende benadrukt:

In bijlage nog bijkomende documenten! voor het regularisatiedossier van mevrouw A. K. [...] geboren op 27.07.1989 nationaliteit Marokko.

Zoals reeds vermeld in de aanvraag van mevrouw is de medische situatie van haar partner/echtgenoot. (A. N. S.)[...] zeer ernstig. Hij heeft een ongeneeslijke tumor en nog enkele maanden te leven. Hij werd doorverwezen naar de palliatieve eenheid doch gelet op zijn situatie verblijft hij verdorhuis samen met cliënte die hem verzorgt (mantelzorg).

Dit betreffen uiteraard buitengewone omstandigheden waarom mevrouw de aanvraag niet vanuit haar land van herkomst kan indienen en betreffen humanitaire redenen die haar aanvraag ter regularisatie van haar verblijf staven.

Kan u gelet op de ernst van de situatie per kerende een beslissing nemen in dit dossier van mevrouw zodat zij het nodige kan regelen en zich hieromtrent geen zorgen meer dient te maken.

In bijlage de recente medische attesten die dit alles staven:

- Mail d.d. 05.10.2016 van dokter Van A. V. G. [...]: medische ontslagbrief in het kader van palliatief ontslag naar huis*
- Mail d.d. 28.09.2016 van J. v. d. P. [...] (maatschappelijk werker) met 3 documenten*
- Attest psychosociaal team van ZNA van 26.08.2016*
- Attest dr. W. T. [...] Oncologie 07.09.2016*
- Attest dokter d. ZNA 01.08.2016*

Uit de bestreden beslissing kan niet afgeleid worden dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissing rekening heeft gehouden met deze elementen en bijkomende stukken.

Er word immers niet verwezen naar dit begeleidend schrijven, ook niet naar het feit dat de partner van verzoekster nog maar enkele maanden te leven heeft, de man palliatief is en ook niet verwezen naar de bijkomende medische attesten.

Omtrent deze zaken wordt niets gemotiveerd.

*Dat gelet hierop de beslissing niet correct gemotiveerd is, niet redelijk en zorgvuldig werd genomen**

Dat dit gebrek in motivering een schending is van beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de beslissing onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering afdoende te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat men bij het maken van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en de beslissing de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden»

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing, gelet op het voorgaande, onredelijk is en onzorgvuldig werd genomen.

De beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat door zover dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissing wel rekening gehouden heeft met deze bijkomende stukken (doch dit niet blijkt uit de bestreden beslissing) het niet redelijk en zorgvuldig is te stellen dat verzoekster kan terugkeren naar haar land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen aangezien dit geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt en mevrouw d. kan terugkeren naar België op legale wijze- Bovendien ligt wel degelijk bewijs voor dat de aanwezigheid van verzoekster noodzakelijk is voor mantelzorg en continue begeleiding van haar partner

(zie attest dokter W.T. ■ [...] d.d. 07.09.2 016, stuk 4 tot en met 7) b) Bevel De bestreden beslissing vormt een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. Zelfs wanneer DV2 een gebonden bevoegdheid heeft om een BGV of inreisverbod af te leveren, gaat het niet om een absolute verplichting.

DV2 moet bij het nemen van een uitwijzingsmaatregel rekening houden met het hoger belang ■ van het kind^ het familieleven^ de gezondheidssituatie van dé betrokkene en de fundamentele rechten neergelegd in internationaal juridische instrumenten die België binden (artikel 714/13 Vw) . Het bevel om het grondgebied te verlaten vormt een inbreuk op het privé- en gezinsleven; van verzoekster. Het privé- en familieleven van verzoekster speelt zich immers in België af vermits haar levensgezel hier woonachtig- is,- palliatief is en zij diegene is die hem verzorgt. Het bevel om het grondgebied te verlaten is op geen enkele wijze gemotiveerd in het licht van artikel 8 EVRM nsn de ziekte van verzoekster haar partner terwijl uit de negatieve beslissing regularisatie j duidelijk blijkt dat dienst vreemdelingenzaken op de hoogte was van de relatie van verzoekster met mijnheer N. A. S. Dat gelet op het feit dat dienst vreemdelingenzaken de relatie van verzoekster en haar partner niet betwist het niet afdoende verzoekster kan terugkeren naar haar land van herkomst om

aldaar de aanvraag in te dienen aangezien dit geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt en mevrouw d. kan terugkeren naar België op legale wijze- Bovendien ligt wel degelijk bewijs voor dat de aanwezigheid van verzoekster noodzakelijk is voor mantelzorg en continue begeleiding van haar partner (zie attest dokter W.T. ■ [...] d.d. 07.09.2 016, stuk 4 tot en met 7) is en comfort de beginselen niets te motiveren. van behoorlijk bestuur hieromtrent Het feit dat dienst vreemdelingenzaken de relatie van verzoekster^ niet betwist blijkt uit de beslissing regularisatie daar waar deze Stelt: betrokkene haalt aan dat zij een relatie heeft mijnheer A. N. S[...] Ter staving legt zij hiervan de volgende stukken voor; foto's, paspoort mijnheer waaruit reizen naar Marokko blijken, bewijzen contacten tussen mijnheer &n mevrouw sedert juni 2014 en bewijzen overmaken geld. Dit element kan niet aanvaard worden \$1\$ een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post i/i het land van herkomst impliceert enkel een tijdelijke scheiding, wat een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel-met zich meebrengt.

Derhalve dient de bestreden beslissing te worden vernietigd,

Dat dit gebrek in motivering een schending is van beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat de beslissing onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag—liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat men bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en de beslissing de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101-624, 7 december 2001) .

Dat de beslissing, gelet op het voorgaande, onredelijk is en onzorgvuldig werd genomen.

De beslissing dient dan ook vernietigd te worden- wegens schending van de materiële motiveringsplicht,- zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Pat hierdoor de bestreden beslissingen een schending vormen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet,, Krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet had dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van de bestreden beslissing dus rekening dienen te houden met volgende elementen: het gezins- en familieleven van verzoekster en de palliatieve situatie van haar partner welke zij verzorgt.

Dit heeft zij niet gedaan, minstens blijkt dit op geen enkele wijze uit bevel hoewel zij wel degelijk kennis hadden van deze gegevens-

Dat is niet ernstig, redelijk en zorgvuldig gelet op de gevolgen die de beslissing heeft verzoekster.

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 13 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden toegrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt. Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Doc.Pari., 53, 1825/001, p.17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op *zich niet om de afgifte van een bevel om het

grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM/ evenzeer in rekening worden genomen."

2.1.2. Het eerste deel van haar middel heeft uitsluitende betrekking op de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De eerste bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De verzoekende partij meent dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is omdat er volgens haar geen rekening werd gehouden met het schrijven van 12 oktober 2016 waarin de behandelende arts attesteert dat de heer A.N.S. ten gevolge van palliatief ontslag naar huis is en met de bijkomende medische attesten die neergelegd werden. In het kader hiervan benadrukt ze ook het gezinsleven dat ze leidt met de heer A.N.S.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij als voornaamste buitengewone omstandigheid en reden ten gronde aangevoerd heeft dat haar echtgenoot, de heer A.N.S., een hersentumor heeft, hiervoor chemotherapie krijgt en dat de dokters geattesteerd hebben dat gelet op de ernst van de aandoening van de echtgenoot van de verzoekende partij er een absolute noodzaak is tot adequate mantelzorg en begeleiding door zijn echtgenote en familie. Voorts beroept de verzoekende partij zich ook op haar privéleven die ze leidt met de heer A.N.S.

Bij schrijven van 15 maart 2017 legt de advocaat van de verzoekende partij de overlijdensakte van de heer A.N.S. neer. Hieruit blijkt dat de heer A.N.S. op 22 februari 2017 overleden is.

Daar de heer A.N.S. op 22 februari 2017 overleden is, heeft de verzoekende partij geen belang bij haar grief dat de verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft omtrent haar schrijven van 12 oktober 2016 in de eerste bestreden beslissing en dat de verwerende partij geen afdoende rekening heeft gehouden met haar gezins- en privéleven dat ze leidt met de heer A.N.S. Voor het overige betwist de verzoekende partij de overige motieven van de eerste bestreden beslissing niet.

2.1.2.1. Het tweede deel van haar middel heeft uitsluitend betrekking op de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten.

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Ook de tweede bestreden beslissing bevat een motivering in rechte, met

name wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en wordt in feite gemotiveerd dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, meer bepaald is zij niet in bezit van een geldig visum en paspoort. Deze motieven van de tweede bestreden beslissing worden niet weerlegd.

Vervolgens voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM ten aanzien van de tweede bestreden beslissing. De verzoekende partij betoogt dat de tweede bestreden beslissing op geen enkel wijze gemotiveerd is in het licht van artikel 8 van het EVRM en de ziekte van haar echtgenoot, terwijl de verwerende partij op de hoogte is van haar relatie met de heer A.N.S. en diens ziekte.

Daar de heer A.N.S. op 22 februari 2017 overleden is, heeft de verzoekende partij geen belang bij haar grief dat de verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft omtrent haar gezinsleven met de heer A.N.S. en zijn ziekte in de tweede bestreden beslissing. Voor het overige betwist de verzoekende partij de overige motieven van de tweede bestreden beslissing niet.

2.1.2.2. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij beperkt zich tot de stelling dat de verwerende partij rekening dient te houden met de elementen van artikel 3 van het EVRM, maar laat na uiteen te zetten met welke elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.2.3. De verzoekende partij laat na uiteen te zetten op welke wijze artikel 3 van het EVRM geschonden is.

2.1.2.4. De verzoekende partij maakt geen schending van de door haar aangevoerde wettelijke bepalingen en beginselen aannemelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS